

bruge den Indvending, at det er et Indgreb i den personlige Frihed. Naar blot Lovgivningsmagten er paa det rene med, at Indgrebet i den personlige Frihed er til deres Fordel, tror jeg ikke, at man skal behøve eller have behov af fremdrage det som noget affrættende. Saaledes maa det sikkert være med alle Love. Blot man er paa det rene med, at Indgrebet i den personlige Frihed er til alles Bedste, saa tror jeg ikke, man skal være bange for det saa tit brugte Stræmmebillede: Indgreb i den personlige Frihed. Den ærede Repræsentant mente ligeledes, at det vilde være umuligt for de kommunale og naturligtvis ogsaa for Statsmyndighederne gennem deres Folk at kontrollere, om den bestemte Priskurant eller Arbejdstid blev overholdt. Det kan man sige, men at føre Beviset derfor er temmelig sikkert umuligt. Derimod vil det ikke være saa vanskeligt at føre Bevis for, at det lader sig gøre, om ikke herhjemme saa andre Steder, og jeg antager dog ikke, at vi staa mere tilbage her i Danmark i Civilisation og Udvikling, end at vi ogsaa nok maa kunne gøre det, som man paa andre Steder kan gøre: kontrollere og passe paa, at Bestemmelserne blive overholdte. Priskuranter ere jo meget almindelige, f. Eks. her i Kjøbenhavn, og naar det ærede Medlem fra Dense (Christiansen) ikke vidste, hvad en Priskurant var, og hvorledes man skulde forstaa dette Priskurantvæsen, saa beklager jeg det. Der er jo i mange Jag gennemført Priskuranter ved Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. De have været enige om dem. Og ser man hen til, hvorledes man har kunnet udføre det i andre Lande, saa skulde man synes, at man ogsaa maatte kunne udføre den Kontrol her. Man kan saaledes se hen til — det var ogsaa under Omtale i Hjør — hvorledes de i London temmelig nøjagtig have gennemført noget saadant. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maasse oplæse et Par Linier, som i den Anledning ere komne fra den danske Generalkonsul i London. Det lyder saaledes: „I Bevarelse af Deres Brev af 7de ds. underretter jeg Dem om, at Londons Grevstabsraad i den af Dem angivne Retning har udfærdiget Betsægter, som af alle Entreprenører, som paatage sig Arbejde for Raadet, fordrer Betaling af Arbejdersforenings-Lønssatser og Overholdelse af Arbejdersforenings-Arbejdstimer og andre Betingelser, og som tillige fastsætte, at naar der ikke findes nogen Arbejdersforenings-Lønssats, skal Raadet selv fastsætte Minimums-Lønssatsen og Maksimum af det Timeantal, i hvilket der skal arbejdes“. Det fore-

kommer mig ganske sikkert, at naar det kommunale Raad i det gamle London kan gennemføre den Slags Foranstaltninger, som ere langt videregaaende end, hvad Lovforslaget her tilsigter, maa disse Betragtninger, at det ikke lader sig kontrollere, ikke lader sig gøre, falde til Jorden. Det kan ikke være mere umuligt for os end for de kommunale Myndigheder i London — og til Dels trindt omkring i England — at gennemføre og kontrollere Overholdelsen af disse Bestemmelser. Jeg tror — uden at ville fornærme nogens Anskuelser og Meninger — at det er mere principielle Grunde, der fra anden Side habes imod dette Lovforslag, end de Argumenter, som her anføres, og principielt set kan man maasse ogsaa fra visse Sider have noget imod dette Forslag. Vi mene nu, at det vil være en Betryggelse og en Sættens Grænse for den Vilkaarlighed, som mange Gange udvises ved Udførelsen af Vicitationsarbejder og Tilslaggiven ved Vicitationer. Der er endvidere — som jeg berørte i Hjør — vedtaget en Beslutning, en Resolution, eller hvad man nu vil kalde det, i det engelske Underhus, som er tilstillet Regeringen, som denne har taget imod, og hvis Fremkomst den til Dels selv har været Aarsag til, og denne Resolution gaar i den her angivne Retning. Jeg skal indrømme, at man endnu ikke har lovgivet paa dette Omraade, men naar Underhuset har vedtaget en Resolution i den Retning, og Regeringen har rettet sig derefter, er det dog et Stykke hen ad Vejen, og det synes at maatte medføre, at Lovgivningen ogsaa vil komme ind derpaa. Selv om det her i Dag møder nogen Modstand, og man ikke principielt vil gaa ind derpaa, tror jeg dog, den Tid ikke vil være fjern, da det desuagtet vil komme frem.

Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Christiansen) skal jeg ikke bestæftige mig længe med. Han brugte kun en enkelt Bemærkning, som jeg finder det værd at svare paa. Det ærede Medlem anførte i sin Argumentation mod Lovforslaget, at mange vare komne til Belvære og Velstand ved Vicitationer. (Modsigelse af Christiansen). Ja, vi finde det jo nok i Nøgdetidenden, og jeg betvivler ikke, at det ærede Medlem har Ret deri; om han selv hører med til dem, som have svinget sig op derpaa, er mig ikke bekendt; men jeg er overbevist om, at mange velhavende Folk ved Vicitationer have lagt en meget god Grund til deres Velstand. De have været saa heldige at faa et godt Stykke Arbejde, og de have — jeg vil ikke sige udført det slet — men de have søgt at tjene saa meget som muligt paa Arbejdet, dels ved at pine Arbejdernes